

IN.CZ

1. Kamila Janovičová: Nesrovnávat se, odpouštět a pomáhat

15.12.2022 in.cz

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadla; moravskoslezského; Národního

Tajemství staré bambitky 2 mělo premiéru v kinech letos v únoru a na televizní premiéru pohádky se můžete těšit na ČT1 24. prosince. My jsme si s představitelkou hrnčičky Aničky povídali minulý rok v prosinci. Možná bude fajn si to připomenout..)

Blíží se Vánoce a my se už těšíme na televizní pohádkovou smršť. Myslím, že letos jsme obzvláště zvědaví na pokračování Tajemství staré bambitky, a tak jsme si zašli popovídat s představitelkou hrnčičky Aničky, Kamilou Janovičovou. Možná nám prozradí, o čem nový díl bude, a dozvíme se, jestli si je s Aničkou v něčem podobná. Tak si hezky udělejte pohodlí a čtěte. Třeba objevíte, že i vy máte s Kamilou něco společného.

Podle jména bych si myslela, že jste ze Slovenska.

Snažila jsem se z dědy dostat původ toho příjmení a on mi vyprávěl, že je to jméno z oblasti bývalé Jugoslávie. Někde je prý dokonce celá vesnice, kde jsou samí Janovičové. Tu by mě bavilo najít, ale zatím nevím jak. Moji předci přišli nejspíš odtamtud na Slovensko a dědeček s babičkou se pak přestěhovali za prací do Ostravy.

Divadlo neděláte proto, že chcete být slavní a bohatí

IN! čtou děvčata tak od dvanácti let. Vzpomenete si, čím jste v té době chtěla být?

Já jsem od malička chtěla být herečka. Okolí to bralo tak, že mě to s věkem přejde, ale nepřešlo. V roce 2013 jsem se přestěhovala do Prahy, kde jsem vystudovala DAMU. Potom jsem šla do divadelního angažmá do Českých Budějovic a před rokem jsem dostala nabídku z **Národního divadla moravskoslezského**, odkud mi takzvaně hodili lano, a tak jsem se v létě stěhovala zpět do Ostravy.

Splňuje se vám ten dětský sen? Je to tak, jak jste očekávala?

Asi ne, protože já jsem neměla žádná očekávání. Někdo si možná představuje, že díky tomu bude slavný a bohatý, ale brzo zjistí, že o tom divadlo opravdu není.

Slavná už ale trochu jste díky pohádce Tajemství bambitky.

Myslíte? Vždyť je to už deset let, možná ji ani vaše čtenářky neznají. Je ale pravda, že mě lidé doteď na ulici lidé poznávají jako Aničku přesto, že jsem už natočila spoustu jiných věcí.

Já jsem tu pohádku natočila v osmnácti a až pak jsem šla studovat DAMU. Musím říct, že tam mi nikdo kvůli "slávě" nenadržoval, ani mě nehodnotil. Byla jsem normální smrtelník. Ta škola je totiž divadelní a tam nikoho moc nezajímá, co kdo natočí.

Máte sourozence?

Mám o čtyři roky starší sestru, a ta má teď malou holčičku, takže jsem už i teta. Malá mě má úplně omotanou kolem prstu. :) Jsem ráda, že jsem se přestěhovala zpět do Ostravy a uvidím ji, jak vyrůstá.

Jak jste spolu se sestrou v pubertě vycházely?

My jsme se nenáviděly tak, že nám rodiče předělili pokojíček paravanem, abychom na sebe neviděly. V tomhle věku ani nemusíte mít k té nenávisti nějaký zásadní důvod. Prostě jsem byla mladší, dolezala jsem za sestrou, ona chtěla být s kamarády a já jí překážela. Myslela si, že mi rodiče nadržují a povolují to, co jí ne. Prostě normálně, jak to bývá. Zlomilo se to, až když jsem šla na střední a sestra byla na vysoké. Už jsme v tom pokojíčku netrávily tolik času a i přístup rodičů se změnil, protože nás přestali brát jako děti. A taky, když jsme vyrostly, uměly jsme ty konflikty řešit líp, netrucovat, neurážet se, nekřičet na sebe, ale domluvit se. Doba, kdy člověk odejde z domu, tomu vztahu prospěje. Teď je sestra ta, za kterou jdu, když potřebuju něco vyřešit. Je to někdo, kdo mě přeci jen zná od malička. I když mám dobré přátele, tak chodím za ní, protože nikdo z nich mě nezná líp. Oceňuji na ní její laskavost a obětavost. Takže chci vzkázat holkám, že je naděje, že to se sestrou bude jednou moc prima, jenže se to bohužel nevyřeší hned teď. Je lepší netrucovat, neurážet se, nekřičet na sebe, ale domluvit se.

A co rodiče?

S rodiči je to stejné jako s těmi sourozenci, taky to jednou bude jinak. Já jsem v dětství viděla, že jiní rodiče dovolili dětem to, co nám ne, ale to neustálé srovnávání se s vrstevníky je člověku spíš na obtíž. To souvisí třeba i se sociálními sítěmi, kdy člověk vidí jen výřez ze života toho druhého, ale neuvědomí si, že je to třeba jen úzký průzor do jinak smutného života. Nejde se srovnávat s druhými podle fotek nebo dáreků od rodičů. Koukala jsem, že v časopise máte článek Den bez mobilu, to se mi moc líbí. Já jsem na základce ještě vyrůstala bez mobilu, takže jsem po škole hned běžela s kamarádkama ven a domů jsme šly, až když zvonilo klekání. Měla jsem spočítané, jak daleko se můžu vzdálit od domu, abych se stačila vrátit než ten zvon dozvoní. Teď už jsou mobily součástí života a je potřeba se s tím naučit žít.

Srovnávání se s vrstevníky je člověku spíš na obtíž.

Nesmíme zapomenout na vaši pohádku. Hrávala jste si jako malá na princeznu?

Ano, na Xenu. :-) To je taky princezna, ale bojovnice. S kamarádkou jsme lezly na jejich jablůň a odtud střílely příšery. :-) V Tajemství staré bambitky vlastně taky nejsem princezna, ale dcera hrnčíře. V tomhle pokračování jsem už královna, ale pořád s tou duší hrnčířovy dcery.

Jak se po deseti letech nastupuje do stejné role?

Ona už to není stejná role, protože Anička zažila obrovský posun. Už nežije v chaloupce, ale na zámku, deset let už má za muže prince a dokonce spolu mají holčičku. Tahle pohádka je hodně o rodině a vztazích. Z té mladé rebelky, která měla naivní představu o spravedlnosti, je dospělá milující maminka. Z prvního dílu už víme, že princ je také velmi naivní, a tak jako král nepředpokládá, že když vydá nějaké nařízení, přijdou i lidé, kteří se ho budou snažit zneužít. A já jako Anička se taky učím být královnou a používat tu svou přímou holku z chaloupky. Myslím, že v pohádce se najde spousta podobností s dnešním světem.

Vy se angažujete v něčem, co má název Hodinový vnuk. O co jde?

Pan Ivan Sekanina, který tento projekt vymyslel, se věnuje seniorům a propojuje generace. Působí v Bohumíně, Ostravě a Praze. Víme, že v domovech jsou někteří senioři, kteří nemají rodinu a nebo za nimi nejezdí. Představte si, že jsou tam lidi, které třeba šest let nikdo nenavštívil. Takže Hodinový vnuk spočívá v tom, že za seniory přijde třeba student z místní školy a stráví s nimi (obrazně řečeno) alespoň hodinu. Jde o to, aby se prolomilo to osamění, aby mohli jít s někým na vzduch, na procházku, a to jim pomáhá s chutí do života. Já jsem se k projektu dostala tak, že pan Sekanina se ptal těch "hodinových vnuků", koho by chtěli jako patrona projektu a jedna studentka navrhla mě.

Stát se hodinovým vnukem, znamená pomoci někomu najít chuť žít.

Kvůli nim jsem se naučila hrát na ukulele.

Moc ráda jsem to přijala a přidala se k nim. Během epidemie, když bylo všechno zavřené, jsme seniorům posílali videovzorky a dopisy. Já jsem natočila něco o tom, jak prožívám epidemii já jako herečka a co se třeba děje v divadle. Aby věděli, jak jde život venku a viděli i něco jiného, než co je ve zprávách. Naučila jsem se v tu dobu hrát na ukulele, a tak jsem jim i zahrála. Program Hodinového vnuka je cílený na studenty, takže se může zapojit kdokoli, od školky po vysokoškolačky. Stačí se podívat na stránky www.hodinovyvnuk.cz.

Ale prý jezdíte sázet i stromy?

Jezdíme. V rámci akce Student v lese jezdíme sázet stromy. Už jsme párkrát byli a mě moc baví poslouchat, jak si spolu povídají. Seniory třeba zajímá, jak se teď studuje, protože oni studovali ještě před Sametovou revolucí a studenti se zase ptají jich. Dochází k zajímavému předávání energie a radosti. Spousta mladých je vlastně v kontaktu jen se seniory ze svých rodin, a je to pro všechny obohacující, když se potkají s někým jiným.

Máte vy nějakou obohacující osobu?

Mám úžasnou babičku. Je to neskutečně silná osoba. Teď jí je 75 let a pořád chodí do práce. Je zdravotní sestra. Byla na misích v zahraničí, v Kambodži nebo Libyi. Před časem zkusila důchod a zjistila, že to pro ni není, že přichází o chuť do života. Když začala pandemie, tak se rozhodla, že půjde pomáhat. Nakazila se, byla v nemocnici asi 6 týdnů a málem umřela, ale uvědomila si to prý, až jí sestřička řekla: "Vítej zpátky." Došlo jí, že to asi bylo nebezpečné, ale ani na vteřinu prý nezapochoybovala, že se uzdraví. Je úžasná! Doteď se obléká extravagantně, má ráda módu, sportuje a pečuje o sebe.

Za rozhovor děkuje Helena

(časopis IN!dívčí svět)

Článek vznikl pro potřebu IN! a je chráněn autorskými právy. Lze jej uveřejnit jen se souhlasem redakce.

« zpět na začátek